

Dalija Bulohėnė, 2013-10-07

Tėvyne, aš myliu Tave begaliniai.

Atkurdos nestovėjančios nuosėdėse svarbiausiais Tavo išgyvenimo momentais. Dalyvavau Sąjūdžio mitinguose, o ir dabar esu Kauno m. Sąjūdžio tarybos narė. Su savo dukromis ir visa gimine stovėjančios Baltijos kelyje. Kai 1991 m. sausį Tave, TĖVYNĖ, traiskė tankais ir daužė šautuvų buažėmis, aš septyniolikos paros saugojau Tavo širdį - PARLAMENTĄ. Aš didžiūnejuosi Tavimi, Tavo išauginti sūnūs ir dukros apgynė Tave, parodė pasauliui, kodėl Tu didi savo DVASIA.

Sukūriau šeimą su Kęstučiu Bulotu - Parlamento gynybos savanoriu, kuris vėliau buvo apdovanotas Sausio-13-osios medaliu. Kaune jis vadovavo savanorių grupei, kuri saugojo ir stebėjo karinius objektus.

1994 m. mirus vyrui visą nepriklausomybės laikotarpį auginau vaikus, grūmiausi dėl išgyvenimo, kentėjau, kad Tave grobsto, kad išparduoda, laukiau TAUTINĖS mokyklos, bet net sūnus gimęs 1992 m. jį nesulaukė.

Ir staiga baisi, kraupi MERBYTĖS tragedija. Daug ką galėjau iškentėti, bet tokios netaisybės, tokio siaubo, kokį mačiau šioje istorijoje aš kaip pilietė iškęsti negalėjau. Aš užauginusi tris savo vaikus, visa siela pajutau, kad MERBYTĖ pasakoja TIESĄ, kad šitokių baisių dalykų vaikelio išmokyti negalima. Stebėjau įvykius ir vis labiau baisyjausi tuo kas vyko.

2010 metų pavasarį aš su savo dukra pradėjau budėti Klonyje, o po 2011 m. gruodžio mėn. 16 d. teismo sprendimo Klonyje aš jau budėjau su savo sūnumi.

2012 m. gegužės 19 d. įvykių metu aš ir mano sūnus Žygimantas, būdami Klonio gatvėje, patyrėme didelę moralingą šoką. Mes praradome pasitikėjimą mūsų valstybėje teisingumu. Aš ir mano šeima esame įžeisti ir jaučiamės nesaugūs, kadangi matome ir esame liudinininkai baisaus mūsų tėvynės pareigūnų, kurie pareiga tarnauti teisingumui, ginti ir saugoti žmogaus garbę,

orumą ir sveikatą, brutalaus susidorojimo, su, taikiai besimeldžiančiais, Lietuvos himną giedančiais ir Lietuvos vėliavas laikančiais, žmonėmis. Labiausiai man skauda širdį už mūsų vaikus atyse užgesintą viltį ir tikėjamą teisingumą. Man labai skaudu, kad Tave Tėvyne paženklino gėdos diena, tie kuriems buvo patikėtos spręsti vaikelio likimą. Man 2022m. gegužės 19-oji gėdos diena.

Tą rytą aš su sūnumi buvau sulaukyta, buvo suvaržytos mūsų konstitucinės teisės, buvo sutrikdyta mūsų sveikata. Policijos postyryje kęstučio gatvėje, į kur buvome nuvažti (aš ir šeši jaunuoliai) mes dar patyrėme pažeminimą, vaikinai, tarp kurių buvo ~~buvę~~ ir 16-metis, buvo uždaryti į kameras su grotimis, taip pat turėjome pūsti į alkokotesterį. Aš esu bendrininkė, kad keturiems vaikinams tai: Giedriui Okuniui, Alvydui Arnauskui, 16-čiui Matui Merkeliui ir mano sūnui Žygimantui Bukotui buvo į akis pripurkšta cheminio skysčio. Olegana to po daugiau kaip 3-jų mėn. mes su sūnumi gavome šaukimus kaip bendrininkai baudžiamojame byloje. Motina su sūnumi tapome bendrininkais. Po aštuonių mėn., per kuriuos buvo suvaržyta mūsų judėjimo laisvė, t.y. pastieta kardomoji priemonė neišvykti, aš gavau pranešimą, kad man nutrauktas ikiteisminis tyrimas baudžiamojame byloje: mane išteisino nepadarius nusikaltimo ir nusprende, kad aš padariau administracinį pažeidimą. Su kuo aš nesutinku!

Man labai skaudu, kad mano byla perkėlus į administracinį teismą, sūnaus Žygimanto byla palikta baudžiamojame. Aš visą gyvenimą mokiau savo vaikus nepraėti pro striudžiamą žmogų, nebėti abejingais kito skausmui, nelaimėi. Mokiau žmoniskumo, pilietiškumo - už ką dabar mane sūnus bus baudžiamas.

Man labai skaudu, bet aš didžiūjojusi, kad užauginau pilietišką sūnų.

Oš dēkoju Dikimui, kad pazīnau Jus mano brangieji,
kad pazīnau visus budojusus Klonijē. Turīu vilties, kad
dar mūs, Lietuva atsities, kad dar sugrīs TIESA ir
TEISINGUMAS ī mūs, TĒVYNĒ.

Negana to, kad nuteņējome Klonio šturmo mēu,
bet dar ir dabar, pūcējus mēoms ir keturiems mēn.
po šios tragedijis, mes tebekeņējome dēl besitesian-
ēis teisminis procesis. Dēl patiriamos gētampos pašljo
mano sveikota: sutriko kraujotaka ir buvau gydoma
ligoninējē.

Su pareikštāis kaltinimāis nesutinku, nes Klonijē oš
atlikau pilieting pareig, trokšdama vienintelio, kad
visa šī man bāisi tragedija būtu išspēsta eamiantis
mūs, Lietuvos konstitucijis gstatymāis, kad jokiu
būdu nebūtu pāžeistos vaiko teisēs.

Nieko svarbesnio oš gyvenime neāināu uā VAIKS ir TĒVYNĒ.

Prašau teismis more išteisiinti.

Dalija Bulotienē